

Ana Galán

mondragó

CRIS DE DRAC

DRACS de FOC

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

Ana Galán

mondragó

CRIES DE DRAC

DRACS de FOC

Ilustraciones de Javier Delgado

Estrella Polar

© del text: Ana Galán, 2015
© de les il·lustracions d'interior i coberta: Javier Delgado González, 2015
© Editorial Planeta, S. A., 2016
© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Primera edició: setembre del 2016
ISBN: 978-84-9137-030-7
Dipòsit legal: B. 14.160-2016
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL I

UN NOU DIA

El primer raig de sol del dia es va esmuyir per la finestreta de les dragoneres i va tocar en Calet a la cara. El noi es va tapar els ulls amb la mà i es va acomodar al seu jaç de palla. Al costat roncava el seu fidel drac, l'entremaliat Mondragó, que ocupava la major part de l'estable. Als compartiments veïns, la Pinka i la Karma, les dragones de la seva germana i de la seva mare respectivament, ja s'havien llevat i esperaven la ració de pinso.

En Calet va repenjar el cap sobre el coll del Mondragó i, amb un ull mig obert, es va apartar la palla que se li clavava a les cames. Sabia que el seu llit era molt més còmode que aquell jaç d'herba seca. Com li hauria agradat dormir a la seva cambra, calentona i

confortable, amb el Mondragó! Però és que els pares havien prohibit que l'en-

tremaliat drac entrés al castell perquè es feia pipí i, si es distreien, es cruspia tot el que deixaven pel mig i trencava les coses amb la seva llarga cua. Així que en Calet va decidir que dormiria amb ell fins que aprengué a portar-se bé. I ja havia passat un any! Malgrat els esforços per educar-lo, el Mondragó no semblava que millorés i continuava sent l'animal juganer i despistat de sempre.

El noi es va estirar i va tornar a tancar els ulls. Era dissabte i no havia de matinar per anar a l'escola. Estava a punt d'adormir-se altra vegada quan li van venir al cap els records del dia abans: la calor asfixiant que havia passat tancat amb l'Anton a la incubadora forn, com havia empaitat la planta misteriosa, com aquesta havia llançat l'ou de drac a l'aire i com el Mondragó gairebé se'l va menjar. Per sort, només l'havia entomat amb la boca, i, quan el va escopir,

en va sortir la cria de drac més adorable que havien vist mai. Era un drac de terra acabat de néixer, un compactiforme, i de seguida va agafar molt d'afecte a en Quasi i gemegava cada vegada que se separava d'ell.

«Sort que tot va acabar bé», va pensar en Calet entre somnis. De cop i volta, es va incorporar. «No, espera't! Tot no va acabar bé! Les altres cries estan en perill!».

Es va alçar d'un salt i va sacsejar el Mondragó.

—Mondragó, desperta't! —li va dir—. Ens hem de posar en marxa. Vaig a la meva habitació a agafar unes coses i de seguida torno.

El drac va protestar amb un petit rugit, es va posar panxa enlaire i va continuar roncant. Era difícilíssim despertar-lo, als matins! En Calet va decidir que el deixaria dormir uns quants minuts més, mentre ell es preparava.

I va obrir la porta de les dragoneres per anar cap al castell.

Aleshores va veure al cel una cosa que s'acostava. Era el drac de repartiment de la fleca que volava amb les canastres plenes de pa acabat de coure. El repartidor era l'Abel Crombi, el noi més popular de l'escola. Molts dels seus companys pensaven que era un cregut perquè les noies n'estaven enamorades; però a en Calet li queia bé. L'Abel era molt treballador i un gran esportista. No vivia en un enorme castell com quasi tots els seus amics de l'escola. Ell compartia amb la seva mare i tres germans petits una caseta de pedra prop de la fleca i es llevava molt d'hora cada matí per fer el repartiment del pa, i amb els diners que guanyava ajudava la família.

En Calet s'hi va acostar corrents.

—Aquí, Abel! —va cridar—. Tira!

L'Abel va somriure. Va moure les regnes del seu drac i va baixar cap a en

Calet. Quan hi va ser a prop, li va llançar una fogassa.

—Entoma-la! —li va dir.

En Calet va córrer i va fer un bot. Va agafar el pa al vol i es va tirar a terra rodolant.

—Ja la tinc! —va exclamar. Es va posar dret i va espolsar amb la mà la pols que havia arrebossat el pa.

—Bona atrapada! —va dir l'Abel—. Escolta, dilluns vindràs a practicar amb l'equip? A l'entrenador no li va fer gens de gràcia que ahir hi faltessis.

En Calet va abaixar el cap amb un posat seriós. Feia molt de temps que es preparava per al campionat i ara no podia anar als entrenaments perquè havia d'ensinistrar el Mondragó a les dragoneses. Tot i que sabia que el més important era el seu drac, el molestava molt no poder continuar a l'equip.

—No ho sé —va contestar seriós, tot

fent que no amb el cap—. Ja t'ho diré dilluns.

—Espero que puguis —va dir l'Abel—. Bé, me'n vaig, que encara tinc molta feina.

—Adéu! —va cridar en Calet mentre el seu amic s'allunyava pel cel rumb al castell següent.

Amb el pa sota el braç, en Calet va obrir les grans portes de fusta del castell. I així que va travessar el llindar, el va rebre una aroma deliciosa de xocolata desfeta que li va fer rugir l'estómac. El dia abans gairebé no havia menjat res i ara estava mort de gana. Va entrar a la cuina i es va trobar la mare davant de la immensa cuina de llenya, remenant amb una cullera de fusta el deliciós esmorzar.

—Que matiner! —li va dir la mare quan el va veure—. On vas tan d'hora?

—Haig de tornar a les dragoneres a

ajudar l'Anton —va respondre en Calet sense voler donar més explicacions. Sabia que podia confiar en la seva mare, però resultava que l'Anton els havia demanat que no expliquessin a ningú el que havia passat a les dragoneres, almenys fins que el pare d'en Calet tornés del viatge. El senyor Carmona ara era el nou alcalde de Samaradó i aquells dies recorria els pobles veïns per fer que la pau continués regnant al país. Tardaria almenys dues o tres setmanes a tornar i no hi havia manera d'enviar-li un colom missatger per informar-lo del que passava.

L'Anton pensava que, com que els lladres havien aconseguit la seva comesa —robar els ous de drac—, valia més no alarmar el poble. Deixarien que es confiessin per agafar-los desprevinguts. De totes maneres, no tenien ni idea de qui eren ni d'on havien vingut.

Com podrien recuperar els ous si no sabien ni per on començar a buscar? En Calet esperava que a l'Anton se li acudís alguna idea brillant.

El noi es va servir una bona tassa de xocolata. Va arrencar un tros de pa i el va sucar a la beguda calenta.

—M'alegro de veure que ajudes l'Anton —li va dir la mare—. Vindràs a dinar?

—No ho crec —va contestar en Calet amb la boca plena—. Hi ha molta feina a fer.

—Espero que no tornis tan tard com ahir a la nit —va dir la mare—. De segur que tens deures, aquest cap de setmana.

—Sí, mare —va dir el xicot sense deixar de mastegar.

Va acabar d'esmorzar de pressa i va pujar l'escala de pedra que donava a la seva habitació.

Quan hi va entrar, va buscar alguna cosa que pogués ser-li útil per a la seva nova missió.

En un penjador de fusta hi havia l'armadura del seu equip de les croades.

El metall lluïa sota la llum del dia. Al costat, recolzada a la paret,

hi va veure la seva nova llança ultra-

lleugera. Un cop més, en Calet va recordar com li agradaria participar en el campionat.

«Per ara, valdrà més que deixi de pensar en l'equip», es va dir.

El noi va sentir un aleteig que pro-

venia d'un dels cantons de la cambra. Era el seu colom missatger, que acabava de despertar-se i el mirava des de la gàbia.

—Estàs preparat per a una nova aventura? —li va preguntar en Calet tot acostant-li la mà. L'ocell li va grimpar braç amunt fins a l'espatlla. El noi va agafar la llança, va ficar al sarró una ploma, tinta i pergamins, va sortir de l'habitació i va baixar l'escala com un llamp—. Adéu, mare! —va cridar.

—Que et diverteixis! —va cridar la dona des de la cuina—. Abans d'anar-te'n, sisplau, dóna menjar a la Pinka i a la Karma!

—Molt bé! —va dir en Calet.

Divertir-se era, probablement, l'última cosa que faria aquell dia...